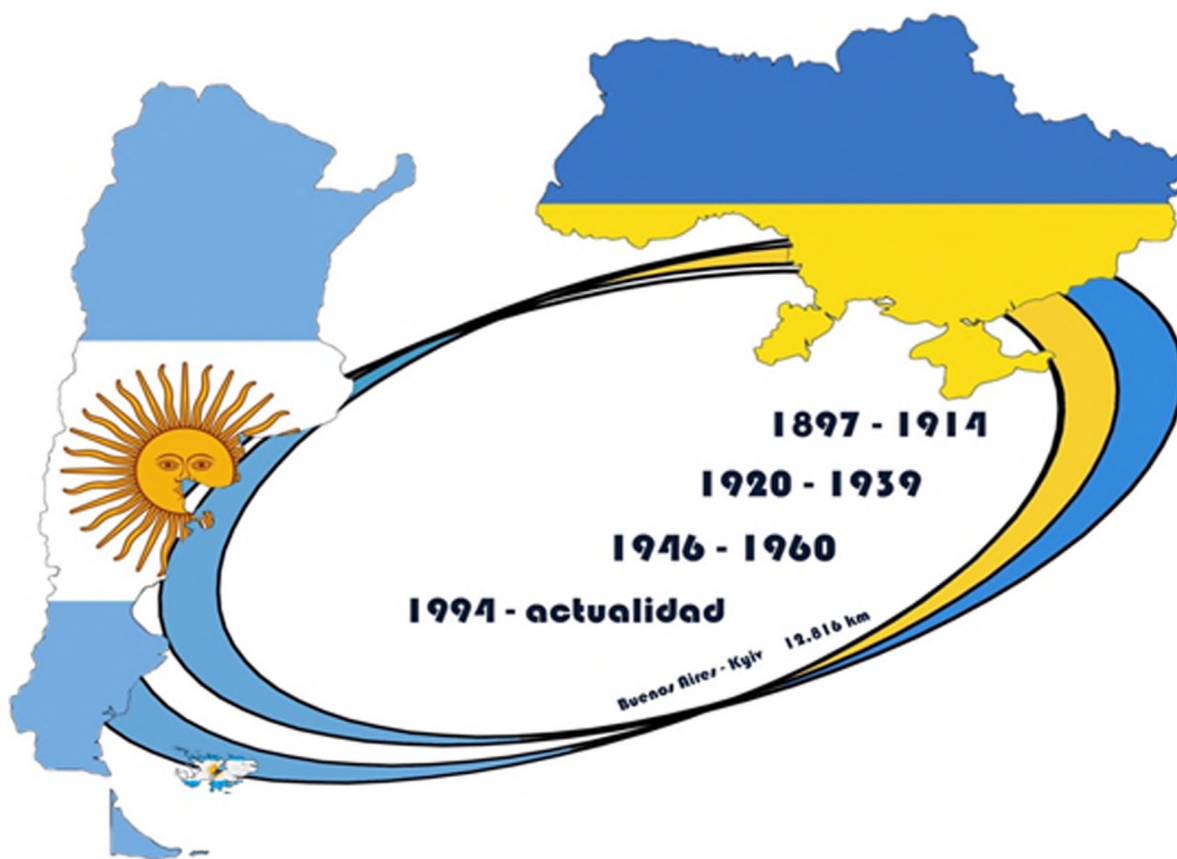

Embajada Argentina
en Ucrania

«У ПОШУКАХ МОГО КОРИННЯ»

№ 2

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках цифрового інформаційно-періодичного видання «У пошуках мого коріння», підготовленого Посольством Аргентинської Республіки в Україні з метою ознайомлення з видатними особистостями в науковій, підприємницькій та культурній діяльності Аргентини, які є українцями за походженням та/або чие родинне коріння пов'язане з українськими містами.

Історія міграції українців до Аргентини розпочалася наприкінці XIX століття, внаслідок чого утворилася громада, яка вважається сьомою у світі за чисельністю українською діаспорою, що за приблизними оцінками налічує 350 000 українців, представників кількох поколінь.

Можна виокремити чотири головні хвилі міграції українців, які прибули до нашої країни, що охоплюють періоди: 1897-1914, 1920-1939, 1946-1960 роки та з 1994 року до нині. Попри те, що раніше були зареєстровані поодинокі випадки прибуття українців до Аргентини, вважається, що перша організована хвиля української імміграції відбулася у 1897 році до міста Апостолес провінції Місьйонес.

Незважаючи на офіційні дані, було виявлено декілька українських родин, а саме з міста Кам'янця-Подільського, які прибули до Аргентини в серпні 1889 року і заснували в аргентинській провінції Санта-Фе першу єврейську сільськогосподарську колонію Мойсес-Віль.

Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як видатні люди, так і ті, хто залишилися невідомими для широкого загалу, - всі вони своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедру гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужних та плідних хвиль міжнародних міграційних процесів.

Важливо відзначити роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині задля збереження українських традицій та цінностей у нашій країні.

Наразі Українська центральна репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює відомий нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес доктор Педро Лилик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство «ПРОСВІТА» (www.prosvita.org) на чолі з архітектором Хорхе (Юрієм) Данилишиним та Українське товариство «ВІДРОДЖЕННЯ» під керівництвом Віктора Будзінського.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), яку очолює пан Олег Яхно, відповідає за просування двостороннього бізнесу з моменту свого заснування у 1992 році.

Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні

Заглиблюючись в історію Аргентини, можна дізнатись про українців та їхніх нащадків, які досягли успіху в різних професійних галузях на національному, регіональному та міжнародному рівнях.

Серед таких особистостей варто згадати біохіміка та лауреата Нобелівської премії з медицини Сесара Мільштейна, піаністку Марту Аргеріх, музиканта-фольклориста Орасіо Еухеніо «Чанго» Спасюка, поетесу Алехандру Пісарник, письменника Сесара Тьемпо, актора й музиканта, члена музично-гумористичного гурту «Les Luthiers» Маркоса Мундстока, засновників та власників комплексів по вирощуванню та переробці мате «Росамонте» Деметрію Гренюка та «Романсе» Мігеля Хосе Герулу, автора публікації про українську громаду «Наші люди» Хорхе Баланду, олімпійського призера Педро Стецюка, метеоролога Надію Зинченко, біохіміка та вірусолога Пабло Голдшмідта, демографа-дослідника української діаспори, випускника Університету Буенос-Айреса Олега Воловину, колишнього футболіста Хосе Чатрука, футбольного тренера Хосе Нестора Пекермана.

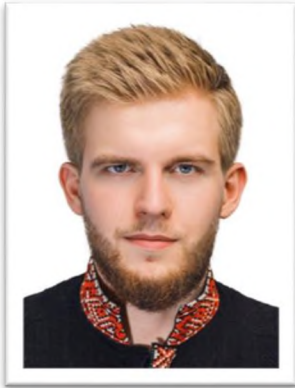
Розповіді, опубліковані у цьому виданні за згодою наших героїв, не є вичерпними, а натомість прагнуть передати різноманіття життєвого досвіду респондентів, відомих на міжнародному рівні особистостей української громади, що мали значний вплив на розвиток аргентинського суспільства та відображають плідні зв'язки між Аргентиною та Україною.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою, міжрелігійною, всеохоплюючою ініціативою, до якої можуть долучитися нові діячі української громади в Аргентині. Я вітаю всіх зацікавлених взяти участь у наступних випусках бюлетеня та запрошую надсилати свої історії, спогади та досвід на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінські

Передмова від Народного депутата України Святослава Юраша

Депутат Святослав
Юраш

Голови підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва

2020-ті роки мають стати особливими у відносинах між Україною та українською діаспорою. Наші громади у містах та містечках Аргентини вже більше ніж за сто років заклали підвалини для особливих відносин між нашими державами.

Ми вже давно не незнайомці, а скоріш старі приятелі. Незважаючи на тисячі морських миль між нами, наші народи стали сусідами. Українці та аргентинці живуть на одних вулицях, слухають схожу музику та їх діти грають на тих самих майданчиках.

Мене завжди захоплював феномен діаспори. Однаково величним є і та сміливість, яку проявили емігранти при подоланні всіх труднощів, пов'язаних із переселенням, і доброта та щирість народу, який їх прийняв. І у свій час аргентинський народ неодноразово сприяв нам, іноземцям з іншого континенту, у пошуках прихистку, роботи та, найголовніше свобод. Не отримавши землю в Україні, ми отримали змогу обробляти її в Апостолесі. Тікаючи від політичних переслідувань, нам надали свободу слова, і ми почали друкувати «Українське слово». Рятуючи своїх дітей від економічного занепаду, ми змогли віддати їх в аргентинські школи та університети міста Беріссо. Для 300 000 тисяч українців Аргентина стала землею можливостей і розвитку. І таким чином ще з кінця XIX століття аргентинці роблять все можливе задля збереження наших традицій, мови та віри.

Відносини Буенос-Айреса та Києва мають 300 000 тисяч можливостей, мостів та історій дружби. Закордонні українці Аргентини є найкращими послами України у всіх сферах без виключень. Від медицини і до спорту, вони пишуть історії одночасно двох країн, які так далеко один від одного на політичній мапі, але поряд за спільними ідентичностями. Адже бути сусідами, знаходячись на різних континентах, - це диво, яке стало можливим завдяки гостинності аргентинського народу та сміливості українських емігрантів.

Нове покоління українських дипломатів та політиків має вибудувати особливі відносини із українською діаспорою в Аргентині. Про неї мають більше писати в підручниках з історії, нові освітні програми обміну мають створитися між університетами обох країн, глибше співробітництво повинне вибудуватися у царині культурної дипломатії. Без перебільшення, Українська держава має створити всі можливості для діаспори та її легкого відвідування України, вивчання історії та, особливо, мови. Адже українці – це велика сім'я, що живе на кожному континенті, і ми маємо знати більше про своїх родичів.

Особливі можливості для подальшої співпраці існують, вочевидь, у сферах сільського господарства, медицини та ІТ. Це ті три базові площини, що є однаково важливими для

наших країн і на яких можна створити спільну візію двосторонніх відносин. У розроблені дорожньої карти спільного майбутнього Аргентини та України мають брати участь, перш за все, українські сім'ї міст та селищ нашого латиноамериканського друга та партнера. Така карта мала б включати в себе їх досвід, знання та бачення можливостей та викликів: від питань поглиблення торгівлі і до зусиль щодо зменшення викидів CO₂ у атмосферу.

Для кожного з українців історія діаспори є особливо надихаючим прикладом віри в себе, сміливості та гостинності. Це історія про свободу, втрачену на Батьківщині, та знайдену у новій країні. І наша вдячність аргентинському народу за таку допомогу має бути закарбована у конкретних прикладах співробітництва, яке буде покращувати життя обох народів.

Святослав Юраш*

Народний депутат Верховної Ради України

**Святослав Юраш - Народний депутат Верховної Ради України IX скликання з серпня 2019 року, обраний по загальнодержавному багатомандатному округу за списком політичної партії "Слуга народу". Голова підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва. Глава Постійної делегації у Парламентській асамблеї ГУАМ, заступник члена Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській асамблеї ЄС - Східні сусіди (ПА ЄВРОНЕСТ), керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Індія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Федеративною Республікою Бразилія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Ірландією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Румунією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Державою Ізраїль, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Японією, секретар групи з міжпарламентських зв'язків з Сполученими Штатами Америки.*

МІРІАМ БЕКЕР

Журналістка Міріам Бекер

Журналістка, кулінар, автор серії книжок "Пристрасть до єврейської кухні", "Пристрасть до шоколаду", "Пристрасть до сиру" та "Пристрасть до тортів"

«Я почала свій шлях у журналі «Buenas Tardes, Mucho Gusto» («Доброго вечора! Смачного!»), а потім, понад десять років працювала в однойменній телепрограмі. Я писала книжки, була радником у компаніях, однак, моя

справжня пристрасть – це кулінарна справа.

Колонка споживача, яку я веду в щотижневому часописі «La Nación Revista», відповідає моєму бажанню завжди бути поруч із споживачем, адже насправді всі ми – споживачі.

Мені подобаються прості страви, із задоволенням ділюся рецептами емігрантської кухні, які збагатили аргентинську гастрономію, також захоплююся вишуканими стравами для гурманів та новими рецептами сучасного покоління кухарів...»

Стаття в журналі «Buenas Tardes, Mucho Gusto»

Стаття в журналі «Buenas Tardes, Mucho Gusto»

Інтерв'ю Міріам Бекер журналу
«CARAS», 1988. Видавництво Perfil

Почесна відзнака премією Мартін Ф'єрро від
Аргентинської асоціації журналістів радіо та
телебачення Міріам Бекер за її роботу в
телепередачі «Buenas Tardes, Mucho Gusto»
(«Доброго вечора, смачного!»)

Міріам Бекер готує страви разом з актором
Даріо Вітторі в телепрограмі «Двадцять
жінок» на каналі ATC.

ДАНІЕЛЬ БЕКЕР

Архітектор Даніель Бекер

Архітектор. Випускник Університету Буенос-Айреса, отримав ступінь магістра архітектури в аспірантурі дизайну Гарвардського університету, професор, викладає «Урбаністичну архітектуру» та «Архітектуру» в Університеті Буенос-Айреса.

30-річний професійний досвід роботи в галузі архітектурної культури, громадського будівництва, ландшафтного дизайну, створення та збереження

громадського простору, а також містобудування приніс Даніелю Бекеру

не лише національне, але й міжнародне визнання. Архітектор Бекер здобув багато відзнак і нагород, зокрема, він став володарем першої премії Національного конкурсу ідей та урбаністичних пропозицій для проектування Лінійного парку Пасео-дель-Бахо й околиць (2017), першої премії Міжнародного конкурсу за проєкт Культурного центру Двохсотріччя (2006), Центрального парку Мендоси (2004), за ген-план Університетського містечка та парку пам'яті (1998). Даніель Бекер отримав першу премію на Бієнале архітектури в Буенос-Айресі (1995), перші чотири нагороди на Бієнале архітектури Університету Буенос-Айреса (2013/2019), золоту медаль на Бієнале в Майамі-Біч (2003) та Премію Вітрувія у категорії «нове покоління архітекторів» від Національного музею образотворчих мистецтв (1999).

Слід відзначити його проєкти, як-от: Палац проточної води, розроблений на замовлення підприємства Водопостачання та санітарії Аргентини (2018), Музей Голокосту в Буенос-Айресі (2017), Інститут мистецтв Національного університету генерала Сан-Мартіна (2015), Національний університет Морено (2014), Музей Двохсотріччя, Митниця Тейлора (2009).

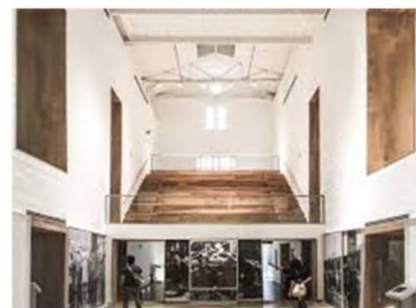
Міріам: *Моє ім'я Аїда Марія Мільман, але в професійній журналістській та гастрономічній галузях мене знають як Міріам Бекер.*

Культурний центр Двохсотріччя

Парк-дель-Бахо

Музей Голокосту

Даніель: Моє ім'я Даніель Бекер, я архітектор та викладач в університеті, моя мама Міріам Бекер.

❖ Які родинні зв'язки пов'язують вас з Україною?

Міріам: Я маю українське коріння за батьківською лінією. Мого тата звали Самуель Мільман.

Даніель: Моє українське коріння - за материнською лінією. Мого тата звали Хосе Бекер, його батьки були з Молдови.

❖ Чи знаєте ви, в якому році вони емігрували з України? В якому населеному пункті вони проживали? В якому населеному пункті Аргентини вони оселились?

Міріам: Мій дід Габріель Мільман народився близько 1880 року; мій батько Самуїл народився 16 березня 1908 року у містечку Бершадь, «останньому штетлу» на Вінниччині, де проживав до 10 років. Усі Мільмани та сім'я моєї бабуся Леї Кан також були звідти. У 1918 році моя бабуся поїхала з трьома дітьми, Самуелем, Діною та Луїсом, до Аргентини, де вже рік перебував мій дідусь Габріель.

В Аргентині вони оселилися у столиці, де займалися комерційною діяльністю, продавали продукти харчування. Сім'ї Мільманів та Кан пишалися своїм українським корінням, про що розповідали своїм онукам, згадуючи минуле.

містечко Бершадь, Вінницька область

Даніель: Про своє коріння я дізнався від моєї мами Міріам Бекер.

❖ Чи відомо вам про родичів у сучасній Україні?

Міріам: У нас немає родичів в Україні. Принаймні, нам про них не відомо.

❖ Зберігаєте або пам'ятаєте якісь традиції?

Даніель: Так, завдяки мамі.

Міріам: Я пам'ятаю кулінарні традиції українського столу. Страви були дуже «насиченими», пряними або солоними, їх було вдосталь, смакова палітра була теж вельми різноманітна і ніколи не бракувало чарчини з білим алкогольним напоєм. У величезних сервантах, що стояли в їдальні моєї бабусі Леї, завжди було багато українських солодоців та напоїв. Пам'ятаю також випічку з дріжджового тіста, яка була непереборною спокусою для дітей та дорослих, не кажучи вже про торт «Наполеон».

Я успадкувала велику частину сімейних рецептів, які потім відтворила у своїх книжках та телевізійних шоу.

Журналістка Міріам Бекер

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують вас з Україною?

Міріам: Я залюбки ділитимуся з дітьми та родиною спогадами, що наближають мене до України. Важливо пам'ятати власне коріння та розповідати про своє походження, адже моя Аргентина, це країна емігрантів, які приїхали на ці землі та продовжували робити те, чим займалися на своїй Батьківщині, найчастіше, поєднуючи з новими можливостями.

❖ Як ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживавити зв'язки із країною ваших предків?

Міріам: Безсумнівно, важливо та цілком можливо активізувати зв'язки із країною моїх предків. Я сподіваюся і дуже хочу, щоб ми цього досягли.

Даніель: Надіюся, що колись зможу викладати в українському університеті та матиму можливість розповісти про проекти, які ми втілили в Аргентині».

ДАНІЕЛЬ ФРЕЙБЕРГ

**Композитор, піаніст,
музичний продюсер**

Композитор Даніель Фрейберг

Видатний композитор, аранжувальник, піаніст та музичний продюсер, проживає в Нью-Йорку.

Даніель Фрейберг провів більшу частину свого життя на перетині світів класичної, джазової, рокової та латиноамериканської музики.

Аранжування Даніеля Фрейберга у стилі джазу виконувалися або записувалися на диски відомими виконавцями, як-от: Стефан

Грапеллі, джаз-оркестр Діззі Гіллеспі з Пакіто д'Ріверою, джаз-оркестр Лінкольн-Центр на чолі з Вінтоном Марсалісом, Регіна Картер, Клаудіо Родіті, біг-бенди «WDR Big Band» та «The Swiss Big Band», Хорхе Дальто з Едді Гомесом.

Композиція Даніеля Фрейберга «For Lenny» увійшла до альбому Пакіто д'Рівери «Song For Manu», що отримав премію «Греммі» як найкращий латиноамериканський джазовий альбом 2014 року, а також премію «Греммі Латіно».

У його аранжуванні можна почути музичні композиції з популярних альбомів Марка Ентоні, Хосе Фелісіано, Чайяни, Хосе Хосе, Крістіана Кастро, Ольги Таньйон, Едніти Назаріо, Чео Фелісіано, Джеррі Рівери та Віллі Колона.

Даніель Фрейберг пише музику для кіно та телебачення, співпрацює з HBO, NETFLIX, Summit Entertainment-Lions Gate, National Geographic, Discovery, а також із незалежним кіно.

місто Одеса

❖ Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною?

Мої бабуся й дідусь за батьківською лінією народилися в Україні.

❖ Чи знаєте Ви, в якому році вони емігрували з України?

Мій дідусь емігрував із батьками та братами близько 1905 року. Сім'я моєї бабусі мусила виїхати з Одеси. Вони вирушили спочатку до Польщі, а звідти до Аргентини. Моя бабуся, її дві сестри, брат, батьки та бабуся по матері прибули до Буенос-Айреса 16 вересня 1922 року на пароплаві «Арланса» з Шербургу.

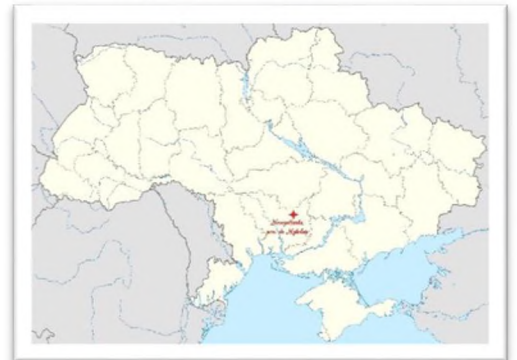
Пароплав «Арланса»

❖ В якому населеному пункті вони проживали?

Мій дід за батьківською лінією Грегоріо Фрейберг народився в невеликій єврейській землеробській колонії Новопоплавка у 1903 році. Моя бабуся по батькові Єва народилася в Одесі в 1908 році. Бабуся мешкала в Одесі зі своїми батьками на вулиці Старопортофранківська, де вони тримали магазин меблів.

❖ В якому населеному пункті Аргентини вони проживали?

Завдяки допомозі єврейсько-німецького мецената Моріса фон Хірша сім'я мого діда емігрувала близько 1905 року до аргентинської сільськогосподарської колонії Санта-Фе. Маючи кредити, надані Асоціацією єврейської колонізації, мій прапрадід Юдель Фрейберг придбав необхідні інструменти і матеріали для земельних робіт. Згодом вони переїхали до Кордови, де мій дід Грегоріо Фрейберг та його брати відкрили магазин. Мій батько Маурісіо Фрайберг народився в Кордові.

селище Новопоплавка
Миколаївської області

❖ Чи відомо Вам про родичів у сучасній Україні?

Нічого не відомо.

❖ Зберігаєте або пам'ятаєте якісь традиції?

Любов до сім'ї, музики та культури.

❖ Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

Страви! Вареники, медівник, борщ...

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

Ось фото моєї бабусі Єви (Чави) Гербер, яке було зроблене в Одесі, а також фото весілля моїх бабусі й дідуса Єви Гербер та Грегоріо Фрейберга в Буенос-Айресі.

❖ Як Ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживати зв'язки із країною Ваших предків?

Звичайно!

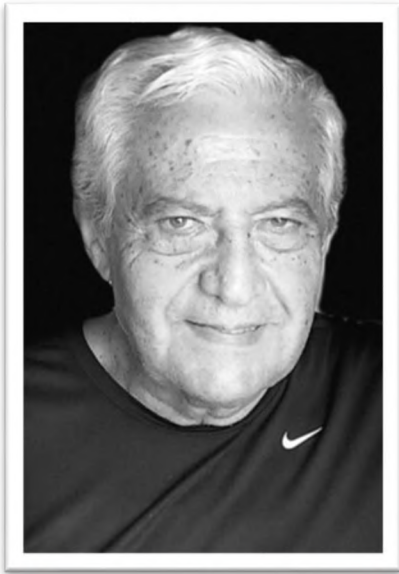

Єва Гербер

Весілля Єви
Гербер та
Грегоріо
Фрейберга в
Буенос-Айресі

КАРЛОС І ВАЛЕРІЯ ШАПІРИ

Карлос Шапіра

Бухгалтер, колишній суддя Національної премії якості

Карлос Шапіра - син Натана Шапіри та Малки Тшцини. Бухгалтер, бізнес-консультант із питань якості, продуктивності та витрат, колишній суддя Національної премії якості. Меломан. Успадкувавши палку любов до музики, Карлос Шапіра отримав музичну освіту, веде курси з оперної та класичної музики в Професійній раді економічних наук. Одружений, має 3 дітей та 3 онуків.

Журналістка та учасниця танго-дуету «Las minas del tango geo»

Валерія Шапіра - донька Карлоса Шапіри та Марти Пшедновек. Має науковий ступінь у галузі комунікаційних наук та журналістики. Працювала редакторкою журналу та газети «La Nación». Нині є незалежним редактором та директоркою з питань комунікацій «Спозіто та Партнери». Валерія також є учасницею танго-дуету танго «Las minas del tango geo». Заміжня, живе в Буенос-Айресі.

«Мій батько народився в 1904 році в Коломиї, сучасна Івано-Франківська область, Україна. Його дитинство було наповнене працею та квазіспортом, адже плавати він навчився в річці Прут» - розповідає Карлос Шапіра, син Натана, який прибув до Аргентини в 1926 році.

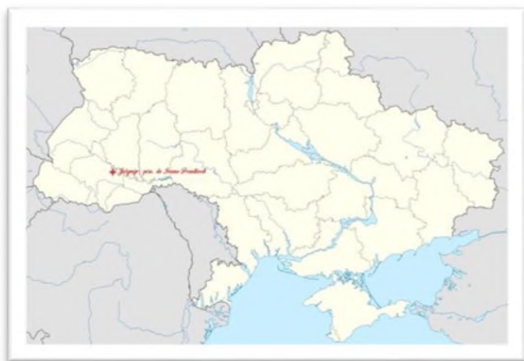
Валерія, одна з трьох дітей Карлоса та внучка Натана, згадує про свого діда як про «особливу людину, яка погано розмовляла іспанською, але розповідала гарні та цікаві речі».

Валерія Шапіра

«Сімейні фінансові негаразди змусили Натана Шапіру покинути Коломию. У 1926 році він прибув до Аргентини і зміг перевезти туди своїх трьох сестер до початку війни. У 1939 році місто Коломия перейшло до рук радянської влади, яка включила його до складу Української Радянської Республіки». Карлос каже, що прізвище Шапіра або Шапіро (похідне від слова «сапфір») було дуже поширене у тій місцевості, щось на кшталт Гонсалес в Аргентині. «Я все життя шукав, контактував з іншими людьми на прізвище Шапіра, але жоден не виявився нашим прямим родичем. П'ятнадцять років тому

Шапіра з України відвідав мене в Аргентині. Це була тепла зустріч із легким відтінком розчаруванням від того, що ми з різних генеалогічних гілок».

місто Коломия, Івано-Франківська
область

Минуле життя в Коломії померкло для нас, коли виявилося, що після війни ми не змогли віднайти жодного родича. Наші багаторічні пошуки рідних, які могли вижити, виявилися марними. Після стількох років у наших серцях лишилася лише назва містечка.

«Якщо ми й пам'ятаємо щось із минулого, то це український фольклор, який зачаровує нас потужною енергією рухів, втілену в танці» - каже Карлос, батько дуже дружньої сім'ї, в якій всі щиро насолоджуються музикою.

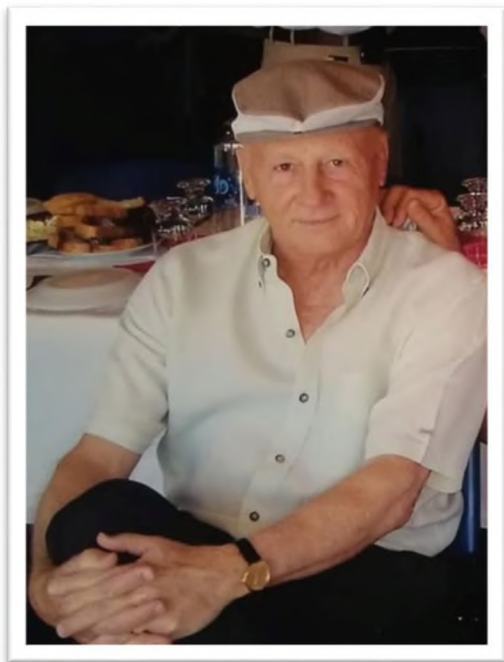
Валерія кілька років тому їздила до Польщі в пошуках свого коріння, де змогла знайти інформацію про свого іншого діда (за материнською лінією). «Вважаю, що моя подорож до тієї частини Європи певним чином вшанувала пам'ять усіх моїх бабусь та дідусів, включно з Натаном. Мені вдалося наблизитися до тих історій про тугу та зусилля, до тих сумних та щасливих спогадів, якими вони зі мною ділилися в Аргентині. Я зрозуміла, наскільки вони були стійкими, почавши будувати життя з нуля далеко від своєї домівки, та з гордістю усвідомила їхні досягнення».

Три покоління сім'ї Шапірів: Натан, Карлос та Валерія

Вшановуючи пам'ять

РАМОНА ЕДУАРДО «НЕНЕ» ГРЕНЮКА*

Рамон Едуардо «Нене» Гренюк

Бізнесмен, власник компанії з виробництва м'яса «Rosamonte»

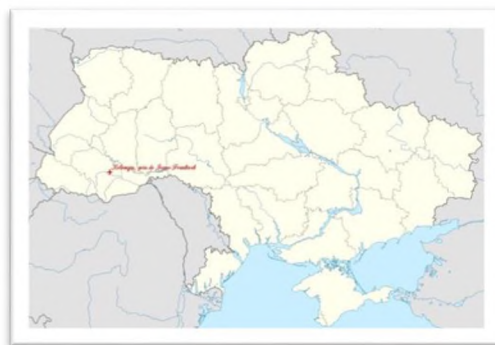
Рамон Гренюк, а краще «Нене» («Хлопча»), так він любив, щоб його називали, є ще одним яскравим представником другого покоління українців, які проживають в аргентинській провінції Міс'йонес.

Разом із братом Луїсом Анхелем, відомим як «Негро» («Чорний»), Гренюки створили одну з найпотужніших агропромислових компаній із виготовлення продукції під маркою «Rosamonte», яка стала лідером не лише в провінції Міс'йонес, але й в Аргентині.

За кожним успіхом завжди криється історія, а історія братів Гренюків тісно пов'язана з їхніми батьками, дідусями та бабусями.

Родина

Гренюків приїхали до провінції Міс'йонес із рідного селища Хотимир Івано-Франківської області під час «міграційної хвилі» 1901 року. Хуан Гренюк та його дружина Євдосія Скромеда оселилися в Колонії Сан-Ісідро за кілька кілометрів від міста Апостолес провінції Міс'йонес, де у 1910 році народився дон Деметріо, що став «батьком» аграрного проекту з вирощування м'яса «Rosamonte», якого його діти пам'ятають як «закоханого в м'ясо».

Хотимир, Івано-Франківська область

Напрямок підприємницької діяльності Гренюків завжди був новаторським, креативним, інноваційними, до роботи залучалися мешканці провінції Міс'йонес.

Почавши з невеличкого млина в Колонії Сан-Ісідро, бренд «Rosamonte» посів перше місце в Аргентині, яке традиційно обіймали млини з інших провінцій.

* Уривок із книжки «Наші люди: історія українських нащадків» журналіста українського походження з провінції Міс'йонес Хорхе Баланди. За редакцією видавництва Національного університету Міс'йонес. Посадас, 2016.

Пан Гренюк був не з тих підприємців, що думають лише про свій бізнес. Він високо цінував та розвивав стосунки зі своїми колегами- виробниками, мав всеохоплюючий погляд на розвиток бізнесу.

Згадуючи багатогалузеве господарство своїх бабусь, дідусів та батьків, він вирішив втілити їхній досвід у свою підприємницьку діяльність: він першим почав промислово розводити рибу, велику рогату худобу, вирощувати чай, відкривати супермаркети, залучаючись до різних видів діяльності.

Він завжди вірив у свою Місьйонес, тому не припиняв інвестувати в рідну провінцію, забезпечуючи її мешканців гідною роботою.

Десятки установ знали не зі слів про його щедрість. Чимало спортсменів з так званої «червоної землі», які «переросли» рівень рідної Місьйонес, не залишилися без підтримки «Rosamonte», компанія виступала їхнім спонсором, що аж ніяк не було частиною рекламної стратегії: «Нене» вірив у спорт.

Рамон Едуардо «Нене» Гренюк

Він не забував про своє походження, став першим почесним консулом України в Латинській Америці – почесна місія, яку він прийняв в ім'я свого улюбленого батька – Деметрію. Громада українських нащадків завжди могла розраховувати на його підтримку.

У 1995 році Рамон Гренюк відвідав землю своїх пращурів, приїхав до Хотимира, маленького села, звідки колись емігрували Гренюки. Він дуже розчулився, побачивши старий будинок, в якому колись жила його родина.

У цій поїздці Роман Гренюк як почесний консул супроводжував офіційну делегацію уряду провінції Місьйонес, яку очолював тогочасний губернатор Федеріко Рамон Пуерта. Під час цього візиту з його ініціативи було підписано угоду про співробітництво між Тернопільською областю та провінцією Місьйонес.

Рамон Гренюк помер у віці 73 років після тривалої хвороби, це трапилося 24 лютого 2019 року.

Безсумнівною є те, й багато людей із цим погодяться, що «Нене» Гренюк був одним із найвидатніших підприємців за останні 50 років у провінції Місьйонес.

Історія "Rosamonte"

Наприкінці 50-х років ХХ століття дон Деметрію, оглядаючи ділянки, побачив рослину мате, що перевищувала 20 метрів у висоту та мала стовбур діаметром близько 30 сантиметрів.

Деметріо та Катерина Гренюки

Фото: <https://www.rosamonte.com.ar/nosotros>

Одразу в його уяві постав образ - «троянда серед гір». Відтоді ніхто не зміг змінити рішення дона Деметріо, що коли він матиме власний млин, то обов'язково назве його «Rosamonte». У 1960 році було зареєстровано власний бренд «Rosamonte».

Діти зростали і дон Деметріо вирішив передати справу в їхні руки. «Нене» й «Негро» (Рамон і Луїс) очолили компанію, працюючи разом зі своїм братом Хуаном і молодшими сестрами.

Наприкінці 70-х вони розпочали будівництво на земельній ділянці за номером 52 міста Апостолес, де сьогодні розташований агропромисловий комплекс. Спочатку було встановлено велику сушарку, а потім млин, який у ті

часи працював для Колонії Сан-Ісідро, зрештою було зведено сучасну адміністративну будівлю.

Сьогодні «Rosamonte», крім виробництва м'яса, охоплює широкий спектр діяльності: компанія займається тваринництвом та рибництвом, виробляє чай, володіє мережею супермаркетів.

Компанія Гренюків, якою вже керують діти братів, що її заснували, надають роботу 1200 родинам із міста Апостолес та провінції Місйонес.

Рамон Гренюк як впливовий підприємець дуже часто отримував пропозиції обіймати різні посади в місцевих чи державних органах влади. Проте він завжди відмовлявся, бо розумів, що в політиці часто потрібно обіцяти те, що не вдасться виконати.

Рамон Гренюк завжди казав: *«Я ціную тих, хто це робить, тих, хто бере на себе зобов'язання перед громадою, але тільки тоді, коли вони дотримуються правди та виконують свої обіцянки».*

Поля м'яса компанії ROSAMONTE

Фотografía: <https://www.rosamonte.com.ar/nosotros>

ПОДЯКИ

Особлива подяка:

Народному депутату України пану Святославу Юрашу

Подяка за співпрацю у підготовці цього номера:

Журналістці Міріам Бекер
Архітектору Даніелю Бекеру
Композитору Даніелю Фрейбергу
Ліц. Валерії Шапірі
Пану Карлосу Шапірі
Доктору Хуану Карлосу Чачкесу
Ліц. Хорхе Баланді

Команді Посольства Аргентини в Україні:

Послу пані Елені Летісії Мікусінскі
Секретарю Аріелю Максу Санчесу Ромеро
Секретарю Мартіну Кастро
Ліц. Алехандрі Василик
Ліц. Лесі Мілютенко